

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Musila, soudce zpravodaje Jaromíra Jirsy a soudce Jana Filipa o ústavní stížnosti **Dobrovolného svazu obcí Jaroměřsko** se sídlem v Jaroměři, náměstí Československé armády 16, zastoupeného Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem se sídlem v Praze 2, Jugoslávská 620/29, proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 10 As 81/2018-97, Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2018, č. j. 30 Af 9/2016-439, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 11. 2015, č. j. ÚOHS-R402/2014/VZ-40945/2015/321/IPs, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 10. 2014, č. j. ÚOHS-S711/2014/VZ-23093/2014/523/LSt, za účasti **Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže** jako účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost **se odmítá.**

Odůvodnění:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č. j. ÚOHS-S711/2014/VZ-23093/2014/523/LSt, shledal stěžovatele vinným ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), kterého se stěžovatel dopustil tím, že při zadávání veřejné zakázky „Čisté Labe z Jaroměřska“ v užším řízení porušil § 61 odst. 4 téhož zákona a zásadu transparentnosti podle § 6 téhož zákona. Důvodem byla skutečnost, že stěžovatel před zahájením losování neumožnil na žádost jednoho ze zájemců přečíslování zájemců, tedy náhodnou změnu čísel, kterými byli jednotliví zájemci předem označeni za účelem losování. S ohledem na další okolnosti – použití elektronického losovacího zařízení znemožňujícího z povahy věci účinnou kontrolu samotného procesu losování na místě samém – vznikly pochybnosti o řádném průběhu losování. Pokud by stěžovatel vyhověl

návrhu na přečíslování zájemců, byla by zachována transparentnost losování. Za spáchaný správní delikt ÚOHS uložil stěžovateli pokutu 400 000 Kč.

Předseda ÚOHS rozhodnutím ze dne 25. 11. 2015, č. j. ÚOHS-R402/2014/VZ-40945/2015/321/IPs, zamítl stěžovatelův rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, současně však snížil uloženou pokutu na 200 000 Kč.

Stěžovatel se bránil správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 1. 2018, č. j. 30 Af9/2016-439, zamítl jako nedůvodnou. Stěžovatelovu následnou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 10 As 81/2018-97. Správní soudy zejména uvedly, že rozhodnutí ÚOHS a jeho předsedy jsou zákonná a souladná s ustálenou správní praxí; stěžovatel porušil zásadu transparentnosti zadávacího řízení a uložená pokuta není zjevně nepřiměřená.

Proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu, krajského soudu a rozhodnutím ÚOHS a jeho předsedy se stěžovatel brání ústavní stížností podanou dne 22. 10. 2018 a navrhuje jejich zrušení; namítá porušení svých základních lidských práv a svobod zaručených ústavním pořádkem, konkrétně čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 39 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V podstatné míře stěžovatel opakuje argumentaci vznesenou již v řízení před obecnými soudy, zejména namítá, že správní orgány i obecné soudy nesprávně aplikovaly § 61 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách na skutková zjištění, která nebyla dostatečná. Uvedená právní norma je nedokonalá a nepřesná, losování proběhlo krátce po účinnosti normy a stěžovatel si nemohl být vědom toho, že odmítnutí návrhu na přečíslování zájemců je netransparentním postupem zadavatele. Obecné soudy vykládaly uvedená ustanovení nepřiměřeně extenzivně a sám ÚOHS zastával názor, že zmíněné jednání stěžovatele není porušením zásady transparentnosti.

Ústavní stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“); rovněž není nepřípustná ve smyslu § 75 odst. 1 téhož zákona, je však zjevně neopodstatněná.

Podle čl. 83 Ústavy je Ústavní soud soudním orgánem ochrany ústavnosti a k zásahu do rozhodovací činnosti obecných soudů či správních orgánů je povolán výhradně tehdy, nebyl-li z jejich strany dodržen ústavní rámec při rozhodovací činnosti – žádné takové pochybení v projednávané věci nezjistil.

Ústavní soud dospěl k závěru, že správní orgány i obecné soudy učinily dostatečná skutková zjištění, vypořádaly se s argumentací stěžovatele a dospěly k logickým právním závěrům, které odůvodnily ústavně konformním způsobem. Stěžovatel se svojí argumentací, jejíž podstatnou část vznesl již v řízení před obecnými soudy, snaží učinit z Ústavního soudu další instanci obecné justice, kterou není. Argumentace stěžovatele je výrazem pouhého nesouhlasu se závěry správních orgánů a obecných soudů; interpretace a aplikace podústavních právních norem však spadá do jejich rozhodovací činnosti. Ústavní soud v posuzované věci nezjistil žádný exces, který by měl vést ke kasaci napadených rozhodnutí.

Krajský soud vyčerpávajícím způsobem vysvětlil zákonnost uložené sankce za stěžovatelovo jednání v rozporu se zásadou transparentnosti a podrobně se zabýval

i rozhodovací praxí ÚOHS a obecných soudů, Nejvyšší správní soud se s jeho závěry správně ztotožnil. Závěrům soudů není co vytknout. Pokud by stěžovatel, který pro losování použil elektronické losovací zařízení, vyhověl požadavku jednoho ze zájemců o účast a změnil číslování zájemců, vyvrátil by důvodné obavy o dodržení transparentnosti losování. Odpovědnosti za uvedené jednání se stěžovatel nemůže zprostit pouhým poukazem na „čerstvost“ relevantní právní úpravy či rozhodovací praxe ÚOHS.

S ohledem na shora uvedené proto Ústavní soud dospěl k závěru, že napadenými rozhodnutími nebyla porušena ústavně zaručená práva stěžovatele; proto na základě výše uvedených důvodů stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 18. 12. 2018

Jan Musil v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Jana Němečková